

“* কৰ্মাভীত , বানপ্ৰস্থী আত্মাসকলহে তীৱ্ৰগতিৰ সেৱাৰ নিমিত্ত হয় *”

মধুবন বৰদান ভূমি, সমৰ্থ ভূমি, শ্ৰেষ্ঠ সংগৰ ভূমি, সহজ পৰিৱৰ্তন ভূমি, সৰ্বপ্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ কৰাওঁতা ভূমি হয়। এনেকুৱা ভূমিলৈ আহি সকলোৱে নিজকে সম্পন্ন অৰ্থাৎ সকলো কথাৰে ভৰপূৰ হোৱাৰ অনুভৱ কৰিছানে? কোনো অপ্ৰাপ্তিটো নাই? যি সকলো খাজনা পাইছা তাক সদাকালৰ বাবে ধাৰণ কৰিলানে? এনেকৈ ভাবানে যে ইয়াৰপৰা সেৱা স্থানলৈ গৈ মহাদানী হৈ এই শক্তি, সৰ্বপ্ৰাপ্তি সকলোকে দিয়াৰ নিমিত্ত হ’মগৈ? সদাকালৰ বাবে নিজকে বিঘ্ন-বিনাশক, সমাধান স্বৰূপ বুলি অনুভৱ কৰিছানে? নিজৰ সমস্যাতো একাঘৰীয়া হৈ গ’ল কিন্তু অন্য আত্মাসকলৰ সমস্যাতো সমাধান স্বৰূপ।

সময় অনুসৰি এতিয়া ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকল সমস্যাৰ বশীভূত হৈ যোৱা, সেয়া অতিক্ৰম কৰিলা। সমস্যাৰ বশীভূত হোৱা – এইয়া হৈছে বাল্য অৱস্থা। এতিয়া ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকলৰ বাল্য অৱস্থাৰ সময় সমাপ্ত হৈ গ’ল। যুৱ অৱস্থাত মায়াজিৎ হোৱাৰ বিধিৰে মহাবীৰ হ’লা, সেৱাত চক্ৰৱৰ্তী হ’লা, অনেক আত্মাৰ বৰদানী মহাদানী হ’লা, অনেক প্ৰকাৰৰ অনুভৱ কৰি মহাৰথী হ’লা, এতিয়া কৰ্মাভীত বানপ্ৰস্থ স্থিতিলৈ যোৱাৰ সময় আহি পৰিছে। কৰ্মাভীত বানপ্ৰস্থ স্থিতিৰ দ্বাৰাহে বিশ্বৰ সকলো আত্মাক আধাকল্পৰ বাবে কৰ্ম বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰি মুক্তিলৈ পঠিয়াব। মুক্ত আত্মাইহে চেকেণ্ডত মুক্তিৰ অধিকাৰ পিতাৰ পৰা দিয়াৰ পাৰে। গৰিষ্ঠ সংখ্যক আত্মাই মুক্তিৰ ভিক্ষা খুজিবৰ বাবে তোমালোক কৰ্মাভীত বানপ্ৰস্থ মহাদানী, বৰদানী সন্তানসকলৰ ওচৰলৈ আহিব। যিদৰে এতিয়া অনেক লোক মন্দিৰলৈ গৈ তোমালোকৰ জড় চিত্ৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি সুখ শান্তি বিচাৰে। কোনোৱে তীৰ্থ স্থানলৈ গৈ বিচাৰে। কোনোৱে ঘৰত বহিয়েই বিচাৰে। যাৰ যিমান শক্তি আছে সিমানলৈকে গৈ পায়, কিন্তু যথাশক্তি অনুসৰিহে ফল প্ৰাপ্ত কৰে। কোনোবাই দূৰৈত বহিও অন্তৰ্বেৰে কৰে আৰু কোনোবাই মূৰ্তিৰ সন্মুখত, তীৰ্থস্থান বা মন্দিৰলৈ গৈ বাহ্যিক প্ৰদৰ্শন কৰে। স্বাৰ্থৰ বশীভূত হৈ কৰে। সেই সকলো হিচাপ অনুসৰি যেনেকুৱা কৰ্ম, যেনেকুৱা ভাৱনা তেনেকুৱাই ফল প্ৰাপ্ত কৰে। এনেকৈ এতিয়া সময় অনুসৰি তোমালোক চৈতন্য মহাদানী বৰদানী মূৰ্তিবিলাকৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিব। বহুতে সেৱা স্থান ৰূপী মন্দিৰবিলাকত আহি উপস্থিত হ’বহি। বহুতে মহান তীৰ্থ মধুবনত আহি উপস্থিত হ’বহি আৰু কোনোৱে ঘৰত বহি সাফাংকাৰ কৰি দিব্য বুদ্ধিৰ দ্বাৰা প্ৰত্যক্ষতাৰ অনুভৱ কৰিব। সন্মুখলৈ নহাকৈয়ে স্নেহ আৰু দৃঢ় সংকল্পৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিব। মনেৰে তোমালোক চৈতন্য ফৰিস্তাসকলক আহ্বান কৰি মুক্তিৰ অধিকাৰৰ অঞ্জলি বিচাৰিব। অলপ সময়তে সকলো আত্মাক অধিকাৰ দিয়াৰ কাৰ্য তীৱ্ৰগতিৰে কৰিব লাগিব। যিদৰে বিনাশৰ সজুলিসমূহ ৰিফাইন (পৰিশোধিত) হোৱা কাৰণে তীৱ্ৰ গতিৰে সমাপ্তিৰ নিমিত্ত হ’ব, সেইদৰে তোমালোক বৰদানী মহাদানী আত্মাসকলে, নিজৰ কৰ্মাভীত ফৰিস্তা স্বৰূপৰ সম্পূৰ্ণ শক্তিশালী স্বৰূপৰ দ্বাৰা, সকলোৰে প্ৰাৰ্থনাৰ সঁহাৰি হিচাপে মুক্তিৰ অধিকাৰ দিব। তীৱ্ৰগতিৰ এই কাৰ্যৰ বাবে মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান, শক্তিৰ ভাণ্ডাৰ, জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰ, স্মৃতি স্বৰূপ হিচাপে তৈয়াৰ হৈছানে? বিনাশৰ যন্ত্ৰপাতি আৰু বৰদানৰ যন্ত্ৰপাতি দুয়োটা তীৱ্ৰ গতিৰে একেলগে চলিব।

বহুত কালৰ পৰা অৰ্থাৎ এতিয়াৰ পৰাই সদা প্ৰস্তুত। তীৱ্ৰগতিৰ সকলে সদায় কৰ্মাভীত, সমাধান স্বৰূপ হৈ থকাৰ অভ্যাস নকৰিলে তীৱ্ৰগতিৰ সময়ত দিওঁতাৰ সলনি চাওঁতা হ’ব লাগিব। বহুত কালৰ তীৱ্ৰ পুৰুষাৰ্থীসকলে তীৱ্ৰগতিৰ সেৱাৰ নিমিত্ত হ’ব পাৰিব। এয়া হ’ল বানপ্ৰস্থ অৰ্থাৎ সকলো বন্ধনমুক্ত, অনাসক্ত আৰু পিতাৰ লগে লগে তীৱ্ৰগতিৰে সেৱাৰ স্নেহী অৱস্থা। গতিকে এতিয়া দিওঁতা হোৱাৰ সময়, এতিয়া নিজৰ প্ৰতি, সমস্যাৰ প্ৰতি লওঁতা হোৱাৰ সময় নহয়। নিজৰ সমস্যাৰ মাজত বিবুদ্ধিত হোৱা – এতিয়া সেই সময় গ’ল। সমস্যাও নিজৰ দুৰ্বলতাৰ ৰচনা মাথোন। কাৰোবাৰ দ্বাৰা বা কোনো পৰিস্থিতিৰ দ্বাৰা অহা সমস্যা প্ৰকৃততে নিজৰ দুৰ্বলতাৰে কাৰণ। য’ত দুৰ্বলতা থাকে ত’ত ব্যক্তিৰ দ্বাৰা বা পৰিস্থিতিৰ দ্বাৰা সমস্যাই আক্ৰমণ কৰে। যদি দুৰ্বলতা নাই তেন্তে সমস্যাৰ আক্ৰমণো নাই। অহা সমস্যা, সমস্যাৰ সলনি সমাধানৰ ৰূপত অনুভৱী কৰি তুলিব। এয়া নিজৰ দুৰ্বলতাৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা মিক্কী মাউচ (দেখাত ডাঙৰ যেন লগা কিন্তু তেনেই সাধাৰণ গুৰুত্বহীন)। এতিয়াতো সকলোৱে হাঁহি আছা আৰু যি সময়ত আহে সেই সময়ত কি কৰা? নিজেও মিক্কী মাউচ হৈ যোৱা। ইয়াৰ সৈতে খেলা ভয় নাখাব। কিন্তু এয়াও শৈশৱৰ খেল। ৰচনাও নকৰিব, সময়ো নষ্ট নকৰিব। ইয়াৰ সিপাৰৰ স্থিতিত বানপ্ৰস্থী হৈ যোৱা। বুজিলা!

সময়ে কি কয়? পিতাই কি কয়? এতিয়াও খেলনা সামগ্ৰীৰে খেলাতো জানো ভাল লাগে? যিদৰে কলিয়ুগী মানৱৰ ৰচনাও

কি হৈ গ'ল? মুৰুলীত শুনা নহয়। বৃশ্চিক আৰু জেঠিৰ দৰে হৈ পৰিছে। এই দুৰ্বল সমস্যাবোৰৰ ৰচনাইও বৃশ্চিক আৰু জেঠিৰ দৰে নিজকে কামোৰে, শক্তিহীন কৰি দিয়ে। সেয়েহে সকলোৱে মধুবনৰ পৰা সম্পন্ন হৈ এইটো দূঢ় সংকল্প কৰি যাৱা যে এতিয়াৰ পৰা নিজৰ সমস্যাটো সমা্প্ত কৰিলো কিন্তু অন্যৰ বাবেও সমস্যা স্বৰূপ নহওঁ। নিজৰ প্ৰতি, সকলোৰে প্ৰতি সদায় সমাধান স্বৰূপ হৈ থাকিম। বুজিলা!

ইমান খৰছ কৰি, পৰিশ্ৰম কৰি আহা তেন্তে পৰিশ্ৰমৰ ফল এই দূঢ় সংকল্পৰ দ্বাৰা সহজে সদায় প্ৰাপ্ত কৰি থাকিব। যিদৰে মুখ্য কথা পৰিত্ৰতাৰ কাৰণে দূঢ় সংকল্প কৰিছা নহয় যে মৰি যাম, সহ্য কৰিম তথাপিও এই ব্ৰতত ব্ৰতী হৈ থাকিম। সপোনত বা সংকল্পতো যদি অলপো অস্থিৰতা আহে তেন্তে পাপ বুলি ভাবা নহয় জানো। এইদৰে সমস্যা স্বৰূপ হোৱা বা সমস্যাৰ বশ হৈ যোৱা - এয়াও পাপৰ হিচাপ হয়। পাপৰ পৰিভাষা আছে, পৰিচয় আছে, য'ত পাপ হ'ব তাত পিতা স্মৃতিত নাথাকিব, লগত নাথাকিব। পাপ আৰু পিতা, দিন আৰু ৰাতিৰ নিচিনা। গতিকে যেতিয়া সমস্যা আহে সেই সময়ত পিতা স্মৃতিলৈ আহেনে? একাঘৰীয়া হৈ নাযায় নে? আকৌ যেতিয়া অতিষ্ঠ হোৱা তেতিয়া পিতা স্মৃতিলৈ আহে। আৰু সেয়াও ভক্তৰ ৰূপত স্মৰণ কৰা, অধিকাৰীৰ ৰূপত নহয়। শক্তি দিয়া, সহায় কৰা, পাৰ লগাই দিয়া। অধিকাৰীৰ ৰূপত, সংগীৰ ৰূপত, সমান হৈ স্মৰণ নকৰা। তেন্তে বুজিলা, এতিয়া কি কৰিব লাগে। সমাপ্তি সমাৰোহ উদ্যাপন কৰিব লাগে নহয় জানো। সমস্যাৰ সমাপ্তি সমাৰোহ উদ্যাপন কৰিবা নহয়! নে কেৱল নৃত্য কৰিবা? ভাল-ভাল নাটক কৰা নহয়! এতিয়া এইটো অনুষ্ঠান কৰিবা কিয়নো এতিয়া সেৱাত সময় বহুত লাগে। তাত চিঞৰি আছে আৰু ইয়াত অস্থিৰ হৈ আছে, এয়া জানো ভাল কথা! তেওঁলোকে বৰদানী, মহাদানী বুলি কৈ স্মৰণ কৰি আছে আৰু তোমালোকে মন বেয়া কৰি কান্দি আছে তেন্তে ফল কেনেকৈ দিবা! তেওঁলোকৰ ওচৰতো তোমালোকৰ গৰম চকুলো বৈ যাব। তেওঁলোকেও ভয় খাই থাকিব। এতিয়া মনত ৰাখিবা যে আমি ব্ৰহ্মা পিতাৰ লগতে ইষ্ট দেৱ পূজ্য আত্মা হওঁ। ভাল বাৰু!

সদায় বহুত কালৰ তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী, তীব্ৰ গতিৰে সেৱাৰ বাবে সদা প্ৰস্তুত সন্তানসকলক, সদায় বিশ্ব পৰিৱৰ্তন তথা সমস্যা পৰিৱৰ্তক, সমাধান স্বৰূপ সন্তানসকলক, সদায় দয়াশীল হৈ ভক্ত আৰু ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকলৰ স্নেহী আৰু সহযোগী হৈ থাকোঁতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক, সদায় সমস্যাৰ পৰা উপৰাম হৈ থাকোঁতা, কৰ্মভীত বানপ্ৰস্থ স্থিতিত থাকোঁতা সম্পন্ন স্বৰূপ সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

নিউয়ৰ্ক পাৰ্টিৰ প্ৰতি :- সকলোৱে নিজকে পিতাৰ বিশেষ আত্মা বুলি অনুভৱ কৰানে? সদায় এইটো আনন্দ থাকেনে যে যিদৰে পিতা সদায় শ্ৰেষ্ঠ সেইদৰে আমি সন্তানসকলো পিতাৰ সমান শ্ৰেষ্ঠ হওঁনে? এইটো স্মৃতিৰে সদায় প্ৰত্যেক কৰ্ম স্বতঃ শ্ৰেষ্ঠ হৈ যাব। যেনেকুৱা সংকল্প হ'ব তেনেকুৱাই কৰ্ম হ'ব। গতিকে সদায় স্মৃতিৰ দ্বাৰা শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিত স্থিত হৈ থাকোঁতা বিশেষ আত্মা হোৱা। সদায় নিজৰ এই শ্ৰেষ্ঠ জন্মৰ আনন্দোৎসৱ কৰি থাকা। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ জন্ম যে ভগৱানৰ সন্তান হৈ যায় - এনেকুৱা গোটেই কল্পতে নহয়। পাঁচ হাজাৰ বছৰৰ ভিতৰত কেৱল এই সময়তে এই অলৌকিক জন্ম হয়। সত্যযুগতো আত্মাসকলৰ পৰিয়ালত আহিবা কিন্তু এতিয়া পৰমাত্মাৰ সন্তান হোৱা। গতিকে এইটো বিশেষত্বক সদায় মনত ৰাখিবা। সদায় মই ব্ৰাহ্মণ উচ্চতকৈও উচ্চ ধৰ্মৰ, কৰ্মৰ আৰু পৰিয়ালৰ হওঁ। এইটো স্মৃতিৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেক খোজতে আগবাঢ়ি গৈ থাকা। পুৰুষাৰ্থৰ গতি সদায় তীব্ৰ হওঁক। উৰন্ত কলাই সদায় মায়াজিৎ আৰু নিৰ্বন্ধন কৰি তুলিব। যেতিয়া পিতাক নিজৰ কৰি ল'লা তেন্তে আৰু কি বাকী থাকিল। এজনেই থাকি গ'ল নহয় জানো। এজনতে সকলো সমাহিত হৈ আছে। এজনৰ স্মৃতিত, একৰস স্থিতিত স্থিত হৈ গ'লে শান্তি, শক্তি আৰু সুখৰ অনুভূতি হৈ থাকিব। য'ত এক আছে তাত এক নম্বৰ হ'ব। তেন্তে সকলোৱে এক নম্বৰৰ হোৱা নহয়নে! এজনক স্মৰণ কৰা সহজ নে বহুতক? পিতাই কেৱল এইটোৱে অভ্যাস কৰায় আৰু অন্য একো নহয়। দহটা বস্তু উঠোৱা সহজ নে এটা বস্তু উঠোৱা সহজ? গতিকে বুদ্ধিৰ দ্বাৰা এজনৰ স্মৃতি ধাৰণ কৰা বহুত সহজ হয়। লক্ষ্য সকলোৰে বহুত ভাল। লক্ষ্য ভাল হয় যেতিয়া লক্ষ্যণ ভাল হৈয়েই যাব। অচ্ছা!

অব্যক্ত মহাবাক্য - সংকল্প শক্তিক নিয়ন্ত্ৰণ কৰা

সমৰ্থ অনুসৰি শীতলতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা প্ৰতিটো পৰিস্থিতিত নিজৰ সংকল্পৰ গতিক, বাণীক শীতল আৰু ধৈৰ্যশীল কৰি তোলা। যদি সংকল্পৰ গতি তীব্ৰ হয় তেন্তে বহুত সময় ব্যৰ্থত যাব, নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰিবা সেয়েহে শীতলতাৰ শক্তি ধাৰণ কৰি লোৱা তেতিয়া ব্যৰ্থ বা দুৰ্ঘটনাৰ পৰা ৰক্ষা পৰিবা। এই কিয়, কি, এনেকুৱা নহয় তেনেকুৱা, এই ব্যৰ্থৰ তীব্ৰ গতিৰ পৰা ৰক্ষা পৰিবা। কোনো কোনো সন্তানে কেতিয়াবা ডাঙৰ খেল দেখুৱায়। ব্যৰ্থ সংকল্প ইমান বেগত আহে যে নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰে। তেতিয়া সেই সময়ত কয় - কি কৰিম হৈ গ'ল নহয়! নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰো। যি আহিল সেয়াই কৰি পেলালা কিন্তু ব্যৰ্থৰ কাৰণে নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ শক্তি লাগে। যেনেকৈ এটা সমৰ্থ সংকল্পৰ ফল পদমণ্ডল হিচাপত পোৱা

যায় তেনেকৈ এটা ব্যৰ্থ সংকল্পৰ হিচাপ-নিকাচ যেনে উদাস হোৱা, অন্তৰ দুখী হোৱা বা আনন্দ নোহোৱা হোৱা – এয়াও এটাৰ বিপৰীতে বহুত গুণৰ হিচাপত অনুভৱ হয়। নিতৌ নিজৰ দৰবাৰ লগোৱা আৰু নিজৰ সকলো কাৰ্যকৰ্তা কৰ্মচাৰীসকলৰ থা-থবৰ সোধা। তোমালোকৰ যি সূক্ষ্ম শক্তি মন্ত্ৰী বা মহামন্ত্ৰী আছে, তেওঁলোকক নিজৰ আদেশ অনুসৰি চলোৱা। যদি এতিয়াৰ পৰা ৰাজ্য দৰবাৰ ঠিক হয় তেন্তে ধৰ্মৰাজৰ দৰবাৰলৈ যাবলগীয়া নহ’ব। ধৰ্মৰাজেও স্বাগত কৰিব। কিন্তু যদি নিয়ন্ত্ৰণ শক্তি নাথাকে তেন্তে অন্তিম ফলাফলত ফাইন (জৰিমনা) দিবৰ বাবে ধৰ্মৰাজপুৰীলৈ যাব লাগিব। এই শাস্তিয়ে হৈছে ফাইন। ৰিফাইন (পৰিশোধিত) হৈ যোৱা তেতিয়া ফাইন ভৰিবলগীয়া নহ’ব।

বৰ্তমান হৈছে ভৱিষ্যতৰ দৰ্শন। বৰ্তমানৰ ষ্টেজ (অৱস্থা) অৰ্থাৎ দৰ্শনৰ দ্বাৰা নিজৰ ভৱিষ্যত স্পষ্টকৈ চাব পাৰা। ভৱিষ্যত ৰাজ্য অধিকাৰী হ’বৰ বাবে পৰীক্ষা কৰা যে বৰ্তমান মোৰ মাজত শাসন কৰাৰ শক্তি কিমানলৈকে আছে? প্ৰথমে সূক্ষ্ম শক্তিবোৰ, যি বিশেষ কাৰ্যকৰ্তা হয় - সংকল্প শক্তিৰ ওপৰত, বুদ্ধিৰ ওপৰত আৰু সংস্কাৰৰ ওপৰত পুৰা অধিকাৰ হওঁক। এই বিশেষ তিনিটা শক্তি ৰাজ্যৰ কাৰ্য-কলাপ চলাওঁতা মুখ্য সহযোগী কাৰ্য-কৰ্তা হয়। যদি এই তিনিওটা কাৰ্য-কৰ্তা তোমালোক আত্মা অৰ্থাৎ ৰাজ্য-অধিকাৰী ৰজাৰ ইংগিতত চলে তেন্তে সেই ৰাজ্য সদায় যথার্থ ৰীতিৰে চলিব। যিদৰে ৰজাই নিজে কোনো কাম নকৰে, কৰোৱায়। কৰোঁতা ৰাজ্যৰ কৰ্মকৰ্তা বেলেগ হয়। যদি ৰাজ্যৰ কৰ্মকৰ্তা ঠিক নহয় তেন্তে ৰাজ্য অস্থিৰ হৈ যায়। সেইদৰে আত্মাও কৰাওঁতা হয়, কৰোঁতা হৈছে এই বিশেষ ত্ৰিমূৰ্তি শক্তি। প্ৰথমতে ইয়াৰ ওপৰত শাসনৰ শক্তি থাকিলে এই সাক্ষাৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়বোৰে তাৰ আধাৰত স্বতঃ শুদ্ধ পথেৰে চলিব। যিদৰে সত্যযুগী সৃষ্টিৰ কাৰণে কোৱা হয় - এক ৰাজ্য এক ধৰ্ম। সেইদৰেই এতিয়া স্বৰাজ্যৰ ক্ষেত্ৰটো এক ৰাজ্য অৰ্থাৎ নিজৰ ইংগিতত সকলোৱে যাতে চলে। মনে নিজৰ মনমতত যাতে নচলে, বুদ্ধিয়ে নিজৰ নিৰ্ণয় শক্তিৰ খেলিমেলি যাতে নকৰে। সংস্কাৰে আত্মাক নচুৱাওঁতা যাতে নহয় তেতিয়া কোৱা হ’ব এক ধৰ্ম, এক ৰাজ্য। গতিকে এনেকুৱা নিয়ন্ত্ৰণ শক্তি ধাৰণ কৰা।

পাছ উইথ অ’নাৰ (সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ) হ’বৰ বাবে অথবা ৰাজ্য অধিকাৰী হ’বৰ বাবে ‘মন’ যি সূক্ষ্ম শক্তি হয় সেয়া যাতে নিয়ন্ত্ৰণত থাকে অৰ্থাৎ আদেশ অনুসৰি কাৰ্য কৰে। যি ভাবা সেয়া আদেশ অনুসৰি হওঁক। ষ্টপ (বৈ যোৱা) বুলি কোৱাৰ লগে লগে ষ্টপ হৈ যাওঁক, সেৱাৰ কথা ভবাৰ লগে লগে সেৱাত লাগি যাওঁক। পৰমধামৰ কথা ভবাৰ লগে লগে পৰমধামত উপস্থিত হৈ যাওঁক। এনেকুৱা নিয়ন্ত্ৰণ শক্তি এতিয়া বঢ়োৱা। সৰু-সৰু সংস্কাৰত, যুদ্ধত সময় নষ্ট নকৰিবা। নিয়ন্ত্ৰণ শক্তি ধাৰণ কৰি লোৱা তেতিয়া কৰ্মাভীত অৱস্থাৰ সমীপত উপস্থিত হৈ যাবাগৈ। যেতিয়া অন্য সকলো সংকল্প শান্ত হৈ যায়, কেৱল এজন পিতা আৰুমই - এই মিলনৰ অনুভূতিৰ সংকল্প উদয় হ’লে তেতিয়া শক্তিশালী যোগ বুলি কোৱা হয়। ইয়াৰ বাবে সমাহিত বা সামৰি লোৱাৰ শক্তি লাগে। ষ্টপ বুলি কোৱাৰ লগে লগে সংকল্প ষ্টপ হৈ যাওঁক। পুৰা ব্ৰেক লগা উচিত, টিলা যাতে নহয়। ব্ৰেক শক্তিশালী হওঁক। নিয়ন্ত্ৰণ শক্তি যাতে থাকে। যদি এক চেকেণ্ডৰ সলনি বেছি সময় লাগে তেন্তে জানিবা সমাহিত কৰাৰ শক্তি দুৰ্বল। অন্তিমত ফাইনেল পেপাৰৰ প্ৰশ্ন হ’ব - চেকেণ্ডত ফুল ষ্টপ, ইয়াতেই নম্বৰ পোৱা যাব। চেকেণ্ডতকৈ বেছি হৈ গ’লে ফেল (অনুতীৰ্ণ) হৈ যাব। এজন পিতা আৰুমই, তৃতীয় কোনো কথা যাতে নাহে। এনেকুৱা নহয় যে এইটো কৰি লওঁ, এইটো চাই লওঁ..... এইটো হ’ল, এইটো নহ’ল। এয়া কিয় হ’ল, এয়া কি হ’ল - এনেকুৱা কথা আহিলেই ফেল। কোনো কথাত ‘কিয়’, ‘কি’ৰ কু (লাইন) লগাই দিলে সেই কু সমাপ্ত কৰোঁতে বহুত সময় ওছি যাব। যেতিয়া ৰচনা ৰচিলা তেন্তে প্ৰতিপালন কৰিব লাগিব, প্ৰতিপালনৰ পৰা হাত সাৰিব নোৱাৰা। সময়, শক্তি দিবই লাগিব, সেয়েহে ব্যৰ্থ ৰচনাৰ বাৰ্থ কণ্ট্ৰ’ল (জন্ম নিয়ন্ত্ৰণ) কৰা।

যি নিজৰ সূক্ষ্ম শক্তিক চম্ভালিব পাৰে তেওঁ আনকো চম্ভালিব পাৰে। গতিকে নিজৰ ওপৰত নিয়ন্ত্ৰণ শক্তি, শাসনৰ শক্তি সকলোকে চম্ভাল কৰাৰ শক্তি হৈ যায়। অস্ত্ৰাণী আত্মাসকলক সেৱাৰ দ্বাৰা চম্ভালাৰ ক্ষেত্ৰতে হওঁক নতুবা ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালত স্নেহ সম্পন্ন, সন্তুষ্টতা সম্পন্ন ব্যৱহাৰ কৰাৰ ক্ষেত্ৰতে হওঁক - দুয়োটাতে সফল হৈ যাব।

বৰদান: মন আৰু বাণীৰ মিলনৰ দ্বাৰা যাদু মন্ত্ৰ কৰোঁতা নবীনতা আৰু বিশেষত্ব সম্পন্ন হোৱা
মন আৰু বাণী দুয়োৰে মিলনে যাদুমন্ত্ৰৰ কাম কৰে, ইয়াৰ দ্বাৰা সংগঠনৰ সৰু-সৰু কথা এনেকৈ সমাপ্ত হৈ যাব যে তোমালোকে ভাবিবা এয়াতো যাদু হৈ গ’ল। মনেৰে শুভ ভাৱনা বা আশীৰ্বাদদিয়াত ব্যস্ত হৈ গ’লে মনৰ অস্থিৰতা সমাপ্ত হৈ যাব, পুৰুষাৰ্থৰ বাবে কেতিয়াও অন্তৰেৰে দুখী হ’ব নালাগিব। সংগঠনত কেতিয়াও ভয়-ভীত নহ’বা। মন-বাণীৰ সন্মিলিত সেৱাৰে বিহংগ মাৰ্গৰ সেৱাৰ প্ৰভাৱ দেখিবলৈ পাবা। এতিয়া সেৱাত এইটো নবীনতা আৰু বিশেষত্বৰে সম্পন্ন হোৱা তেতিয়া ৭ লাখ প্ৰজা সহজে তৈয়াৰ হৈ যাব।

স্লোগান: বুদ্ধিয়ে যথার্থ নিৰ্ণয় তেতিয়াহে কৰি ব যেতিয়া পুৰা পুৰা নিৰ্বিকাৰী হ’ব।

!! ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ !!

ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ!!